

Ayçiçeği

Yavuz DEMİRKIRAN

Ayçiçeği

Yavuz DEMİRKİRAN

Gri tepelerin arasına sıkışmış küçük bir köyde, gökyüzü hep biraz bulutlu görünürdü. İnsanlar endişeli yüzlerle acele eder, kuşlar bile usulca öterdi. Ama köyün kıyısında, Sophie adında bir kız sık sık tek başına dolaşırdı. Kestane rengi saçları kırmızı bir kurdeleyle bağlı, hardal sarısı hırkası sıkıca üstünde, gizli yerler arardı.

Sisli bir sabah, Sophie eski bir taş duvarda bir boşluk buldu. Arkasında, yabani otlar ve yabani güllerle sarılmış unutulmuş bir bahçe vardı. Ortada, gümüş yapraklı ve tek bir sıkı tomurcuklu tuhaf bir bitki duruyordu. Sophie diz çöküp fısıldadı: "Sen nesis?" Bahçe sessiz ama dostça hissettiriyordu, sanki onu bekliyordu.

Evde, Sophie'nin büyükannesi Rose gözleri fal taşı gibi açılmış dinledi. "O Ayçiçeği," dedi, yuvarlak gözlüklerini düzelterek. "Yalnızca yüz yılda bir, dolunay doğduğunda açar. Efsaneye göre ışığı kasveti kovar ve üzgün bir yere mutluluğu geri getirir. Ama iyi kalpli birinin ilgisine ve sabrına ihtiyacı var."

Sophie'nin kalbi umutla çırpındı. O akşam, küçük bir sulama kabıyla bahçeye döndü. Yabani otları usulca yoldu ve tomurcuğa yavaşça şarkı söyledi. "Endişelenme," dedi ona. "Ben seninle ilgileneceğim." Gümüş yapraklar yanıt verir gibi parıldadı ve tomurcuğun derinliklerinde küçük bir ışık titredi.

Gece gece Sophie Ayçiçeği'ni ziyaret etti. Derelerden su getirdi ve aç kurtçukları kovaladı. Çiçeğe hikâyeler anlattı ve hayallerini paylaştı. Tomurcuk büyüdüğüçe büyüdü, parladıkça parladı ve Sophie'nin sabrı da çiçek açtı. Ama gölgelerden, buz gibi gözlerle ve kıskanç bir kalple onu izleyen birinin olduğunu bilmiyordu.

Kırağı perisi, soluk mavi tenli ve kırağı kristalleri gibi dikenli beyaz saçlı minik bir yaratıktı. Kar ve buz sarkıtlarından yapılmış yırtık pırtık bir pelerin giyyordu. Yüz yıldır Ayçiçeği'nin açmasını bekliyor, ışığını çalmayı umuyordu. Şimdi Sophie hep oradaydı ve perinin soğuk kalbi öfkeyle yanıyordu.

Bir gece, peri sessizce yaklaştı ve dondurucu bir nefes üfledi. Yaprakların üzerinde kırağı çığırdağı ve tomurcuk titredi. "Dur!" diye bağırdı Sophie, öne atılarak. "Lütfen ona zarar verme." Peri tısladı: "O benim! Onu önce ben buldum!" Ama Sophie kaçmadı. Dimdik durdu, çilli yüzü kararlıydı ve sıcak hırkasıyla çiçeği korudu. Peri, cesareti karşısında şaşkına dönüp durakladı.

Ertesi gece, peri daha soğuk bir rüzgârla geri döndü. Sophie kollarını bitkinin etrafına doladı ve "Neden bu kadar öfkelisin? Açtığını görmek istemiyor musun?" dedi. Perinin parlayan gözleri titredi. "Kimse beni hiç önemsemedi," diye fısıldadı. "Hep yalnızım." Sophie'nin iyi kalbi bu yalnız yaratık için sızladı ve "Benimle kal. Birlikte izleyebiliriz," dedi.

Peri yanıt vermedi ama soğuk hava üflemeıı bıraktı. Sophie çiçekle ilgilenirken yakınlarda süzölüp izledi. Sophie kökleri sıcak tutmak için ekstra battaniyeler ve sıcak taşlar getirdi. Peri merakla biraz daha yaklaştı. "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu. Sophie gülümsedi. "Çünkü umut bir tohum gibidir. Büyümesi için sabır ve iyilik gerekir."

Dolunaya yalnızca üç gece kalmıştı. Sophie ve peri yan yana çalıştılar. Peri, ay ışığını yansıtan minik buz desenleri yapmak için kırağısını kullandı, Sophie ise sıcaklık için yumuşak yosun topladı. Tomurcuk her gün daha parlak parladı. Perinin keskin yüz hatları yumuşadı ve buz gibi bir melodi mırıldanmaya başladı. Sophie'nin iyiliği onun soğuk kalbini yavaş yavaş eritiyordu.

Dolunay gecesi, bahçe gümüş ışıkla parıldıadı. Ayçiçeği tomurcuğu titredi, açmaya hazırıldı. Ama kırağı perisi endişeli görünüyordu. "Ya beni sevmezse?" diye fısıldadı. Sophie elini uzattı. "Sevecek. Bana yardım ettin." Peri elini tuttu ve yanağından eriyen bir gözyaşı gibi minik bir su damlası yuvarlandı.

Sonra yumuşak bir pat sesiyle Ayçiçeği açıverdi. Parıldayan beyaz ta yapraklar açıldı ve sıvı ay ışığı gibi yumuşak bir ışık döküldü. Işık bahçeye, duvarın üzerinden köye yayıldı. İnsanlar dışarı çıktı, endişeli yüzleri aydınlandı. Kırağı perisi soluğunu tuttu. "ok güzel," dedi ve ilk kez içi ısındı.

Işık köyün her köşesine ulaştı. Gri bulutlar dağıldı ve yıldızlar parıladı. Komşular birbirine gülümsedi ve sıcak ekmek paylaştı. Çocuklar ışığın içinde gülüp dans etti. Büyükanne Rose, lavanta rengi şalı sıkıca üstünde bahçeye geldi ve Sophie'ye sarıldı. "Başardın," dedi. "Sabrın ve iyiliğin umudu geri getirdi."

Kırağı perisi Sophie'ye baktı. "Seni durdurmaya çalıştığım için özür dilerim," dedi. "Kıskanç ve yalnızdım." Sophie minik yaratığa sarıldı. "Artık yalnız değilsin," dedi. "Benimle kalabilir ve bahçeyle ilgilenmeme yardım edebilirsin." Perinin buz gibi gözleri parıldadı. Başını salladı ve başında minik bir buz sarkıtı tacı oluştu—yeni, sıcak kalbinin işareti.

O geceden sonra köy bir daha asla kasvetli olmadı. Ayçiçeği'nin ışığı insanların kalbinde yaşadı. Sophie ve kırağı perisi en iyi arkadaş oldular, bahçeyle birlikte ilgilendiler. Peri güneşte parıldayan kırağı çiçekleri yapmayı öğrendi ve Sophie ona gülmeyi öğretti. İyiliğin en soğuk kalbi bile yumuşatabileceğini keşfettiler.

Ve böylece efsane büyüdü: unutulmuş bir bahçenin derinliklerinde, bir Ayçiçeği her yüz yılda bir açar. Ama gerçek büyü yalnızca çiçeğin ışığı değil—iyi kalpli bir çocuğun sabrı ve umududur. Sophie, en küçük iyiliklerin bile dünyayı değiştirebileceğini ve umudun bir tohum gibi en iyi bir arkadaşla paylaşıldığında büyüdüğünü öğrendi.